

Pubertal medievärld. Datorkonsten på Electrohype har trampat ur barnaskorna utan att bli vuxen.

DN 16/11 2002

OM NI FÅR ETT MEJL som vänligt ber er att ta bort den satanistiska symbolen från er hemsida är det konstnären Thomas Broomé som är i farten. Broomés "Hellhunt" är ett sökprogram som spårar upp dolda djä-

Nedslag

Nordens första biennial för datorbaserad konst

vulspentagram – upp och nedvända, femuddiga stjärnor – på Internet, genom att söka av de geometriska konfigurationerna bakom bild och text. Det säger sig självt att sannolikheten för att vilken oskyldig sida som helst ska råka uppvisa denna "konfiguration" är ganska stor. Broomé har också helt korrekt beskrivit sin programvara som "paranoid".

"Hellhunt" är ett av de verk

som snabbt fångade mitt intresse under Electrohype i Malmö. Det finns fler. Över huvud taget är det lätt att imponeras av både infallsrikedomen och den tekniska nivån på denna Nordens första biennial för datorbaserad konst. Här tycker jag mig, kanske för första gången, se en nät- och datorkonst som trampat ur barnaskorna. Åtminstone i den enkla meningen att mediet inte längre tycks blockera budskapet.

OCH VAD ÄR DÅ BUDSKAPET? Ja, kanske man skulle kunna uttrycka det som att de senaste årens intresse för det interaktiva tycks ha svalnat lite. I stället riktas blicken mot tekniken som en form av organism; en självgenererande, oberäknelig struktur som uppvisar vissa primitiva psykologiska (eller psykotiska) drag.

Rovinstinkten i "Hellhunt"

är ett exempel på det. Man kunde också nämna Andrew Bulhaks "postmodernismgenerator" – eller Gisle Frøysands "Easy listening", ett avlyssningsprogram som omvandlar samtalen i konsthallens fik till

"Verk som dessa tematiserar på ett elegant och medryckande sätt spelet mellan kaos och ordning, skapande och degeneration."

engelsk gallimatias. Verk som dessa tematiserar på ett elegant och medryckande sätt spelet mellan kaos och ordning, skapande och degeneration.

"Coolt", är mycket riktigt det vanligaste omdömet man hör

från de kortsnaggade unga män med svartbågade glasögon som dominerar utställningspubliken.

Och visst, jag håller med. Visst är det fräckt att i "postmodernismgeneratorn" på någon minut kunna producera en essä med titeln "Deconstructing Foucault: Socialism in the works of Mapplethorpe". Visst. Men Alan Sokal har ju redan gjort det där? Och är det verkligen så intressant att veta att det döljer sig ett djävulspenntagram bakom en text som denna? Jag tycker kanske ändå inte det. Med något undantag – Rikard Lundstedts navigeringsbara ljudrymd är ett sådant – är fortfarande mediet det viktigaste budskapet.

Datorkonsten på Electrohype har kanske trampat ur barnaskorna, men det betyder inte att den blivit vuxen. Snarast reflekterar den den smält dystopiska visionen av en pubertal medievärld som blivit sittande med världshistoriens mest förfinade teknik för kommunikation. Men utan någonting av vikt att säga.

Dan Jönsson
kultur@dn.se